

Verzameling van leerzame brieven en opwekkende verhalen uit onzen tijd.

<https://hdl.handle.net/1874/351578>

92

(10)

VERZAMELING

VAN

LEERZAME

BRIEVEN

EN

OPWEKKENDE

VERHALEN,

uit onzen tijd.

DERDE DRUK.

TE ROTTERDAM,

bij M. WIJT & ZONEN,

Drukkers van het Nederlandsche Zendinggenootschap.

1832.

No. XXXI.

YERKAMILLING

B R I D G E

A R R I V A L

IN WITNESS WHEREOF

WE HAVE HEREUNTO SET OUR HANDS

AND AFFIXED OUR SEALS

THIS 10th DAY OF MARCH 1861

AT WASHINGTON

THE SECRETARY

OF THE DISTRICT OF COLUMBIA

VOORBERIGT.

*Gecommitteerden van het Nederlandsche
Zendelinggenootschap, tot het opstellen, ver-
zamelen en uitgeven van kleine Stukjes, ter
bevordering van Evangelische kennis en God-
zaligheid, ook bij mingeoefenden, — namelijk:*
R. J. VAN DER MEULEN, B. VAN MARKEN,
J. CLARISSE, A. L. M. Phil. et Theol. Doct.
en Prof., A. DE VRIES, L. EGELING,
J. C. VORSTMAN en R. ADRIANI, *Predikanten*

te Amsterdam, Hoorn, Leyden en Rotterdam; overeenkomstig hun Ambt en Bediening, dat oogmerk gaarne willende bevorderen, en in uitzigt op des Heeren medewerkenden zegen, bieden het nevensgaande Stukje hunnen Landgenooten aan; erkennende intusschen geene Uitgave voor echt, dan welke door eenen hunner, of door de Drukkers dezès, onderteekend is.

M. W. J. Stonen

AAN DEN LEZER.

Er is in de geschiedenis van de uitbreiding des Christendoms in onze dagen veel, zeer veel, dat aan de meeste Christenen in ons land of geheel niet, of slechts weinig bekend is en hetgeen echter wel waardig is, door allen geweten te worden.

Eene kleine verzameling van eenige dier wetenswaardige bijzonderheden,

die, noch in de gewone maandberigten van het Nederlandsch Zendelinggenootschap, noch ergens elders (zoo ver ons bekend is) in onze taal voorkomen, is in dit boekje bijeengebragt.

De brieven en verhalen, welke gij hier aantreft, zijn overgenomen en vertaald uit het Magazin für die neueste geschichte der Evangelischen Missions- und Bibelgesellschaften, dat te Basel door den Inspector M. Blumhardt wordt uitgegeven, en waarvan jaarlijks vier stukken het licht zien.

De vertaler en verzamelaar van deze brieven en verhalen had daarmede ten oogmerk, het nut en de stichting zijner Mede-Christenen in ons vaderland, en heeft ten dien einde hier en daar eene en andere aanmerking er bijgevoegd, doch zich hierin slechts van eene enkele bediend, en

van vele, die hem voor den geest kwamen, onthouden, opdat dit boekje niet te zeer zoude uitdeijen.

Mogt de indruk van een en ander, niet aan een' ras voorbijgaanden damp gelijk zijn, die, naauwelijks gezien wordende, verdwijnt; maar het beschamend, leerend en opwekkend onderwijs, dat, zoo wel deze brieven als de verhalen, ons allen geven kunnen, zoo opgemerkt en ter harte genomen worden, dat wij hiermede voor ons zelve wezenlijke winst doen, de hand des Heeren in de bekeering van hen, die eertijds duisternis waren, maar nu licht zijn in den Heere, dankbaar erkennen, ons door deze en gene voorbeelden tot jaloeschheid laten opwekken, en vooral wel toezien, dat in den grooten Dag zij, die de laatste zijn in het Koninkrijk des Heeren, niet de eerste

worden, en wij, die zoo lang en
 overvloedig gezegend zijn met het
 heerlijk licht van het Evangelie, niet
 achteraan geplaatst, indien maar niet
 uitgeworpen worden! Daartoe gebiede
 God zijnen genadigen invloed, door
 zijnen H. Geest, bij en onder het
 lezen van dit boekje, over allen, die
 hetzelfde in handen krijgen!

EENIGE GEDENKWAARDIGE BRIEVEN

VAN DEN

ZENDELINGS-LEERAAR

C. F. SCHWARTZ.

Wij vonden in het leven van dezen voortreffelijken man die bijna 50 jaren, in *Tanjore* in *Oost-Indie*, zulk een gezegend werktuig in de hand des Heeren geweest is onder de Heidenen, en wiens dood, in 1798 voorgevallen, door Christenen, Heidenen en Mubamedanen gelijkelijk betreurd werd, eenige brieven die waardig zijn der vergetelheid ontrukkt te worden, ook in onze taal bekend, gelezen, herlezen, en door allen behartigd te worden.

E E R S T E B R I E F.

Aan eenen zoon van een' gestorven' vriend.

Lieve John!

„Uw aangename brief is mij ter hand

gekomen, en ik verblijde mij dat de zoon van mijnen waarden, zoo vroeg naar de eenwigheid mij vooruitgeganen vriend, in het leeren van zoodanige kundigheden, die hem eens tot een nuttig lid der maatschappij maken kunnen, zulke schoone vorderingen maakt. — Ik bid u zijt vlijtig, en breng uwen tijd zoo goed mogelijk door. Ik herinner mij nog wel, dat, toen ik in mijne jonge jaren het zingen leerde, ik niet denken kon, dat ik vervolgens een bijzonder gebruik daar van zou kunnen maken. En ziet wanneer tegenwoordig, elken morgen en avond, de Malabaarsche kinderen tot huisselijke Godsdienstoefening bij mij komen, zoo leer ik hen tot prijs van hunnen Verlosser liederen zingen. Elke week leeren zij een lied, want het gaat tamelijk langzaam met hen. En nu verblijde ik mij dat ik voorheen het kunstmatig zingen geleerd heb. — Men kan van alles voor zich of anderen, nut trekken. Boven alles echter, mijn lieve John! moeten onze begeerten in orde gehouden, en ons hart tot het voornaamste voorwerp van onze zorg gemaakt worden. Gij hebt nu reeds vele jaren met het leeren van nuttige kundigheden doorgebracht, en het is nu hoog tijd uw hart aan uwen God overtegeven, zal uw leeren u nuttig worden, en ten laatste u niet schadelijk zijn.”

» Daar gij in eene goede gelegenheid zijt, zoo bid ik u, mijn lieve John! bij de barmhartigheid Gods, denk aan het beste, aan dat eene dat noodig is. Beproof uw hart en vindt gij daar veel in, wat tegen den wil van God strijdt, zoo zoek daarvoor geen' ijdele verschooning, verberg het niet voor u zelven, maar verneder u deswegens voor uwen God, en bidt hem dat Hij u reinigen moge van alle uwe zonden. Zijt niet eer te vrede voor dat gij rust gevonden hebt voor uwe ziel. Hebt gij eenmaal vergeving door Jezus bekomen, zoo waakt en bidt dat gij niet weder verliest wat gij gewonnen hebt, maar veel meer dagelijks wassen moogt in geloof, liefde en hoop."

» Zijt in uwen omgang met jonge lieden voorzigtig; hunne gevoelens en gesprekken zijn dikwijls ligtzinnig, dartel en soms gevaarlijk. Zoek vooral door Gods genade sterk te worden, om die zondige schaamachtigheid te overwinnen, waardoor vele menschen zich laten terug houden van door woord en daad te bekennen, hetgeen, waarvan zij in hun hart overtuigd zijn."

» Door een vlijtig lezen van den Bijbel, en een bartelijk gebed tot God, zult gij elken dag kracht bekomen, om in het bewandelen van zijne wegen gelukkig verder te komen."

» Onze tijd is kort. De eeuwigheid, de ge-

wigtige eeuwigheid is voor de deur. Laat ons daarom onzen tijd niet met beuzelingen verspillen, maar den Heer en zijne genade, zijnen zegen en zijne kracht zoeken. Daar gij mijn lieve John! eene vrome moeder hebt, die zoo hartelijk wenscht uw waar welzijn te bevorderen, zoo hope ik dat gij geene gelegenheid verzuimen zult om haar, door uwe gewillige gehoorzaamheid en dankbare liefde, vreugde te geven."

"Schoon ik uwen Leeraar nooit gezien heb, zoo gevoel ik toch in mijn hart hoogachting voor hem, vermits ik hoor dat hij een getrouw dienaar van Christus is. Moge God hem en allen die aan zijn opzigt zijn toevertrouwd, zegenen!"

Hoever is er in dezen brief voor ieder, inzonderheid voor jonge menschen, hetwelk zij wel diep in hun hart mogen drukken, over hetwelk zij ook zichzelf ernstig bebooren te onderzoeken, terwijl de raad hun hier gegeven, de beste is die hun op de reis door deze wereld, en voor de toekomstige, waar wij toch eens zullen aanlanden, kan gegeven worden, en welks opvolging hen alleen gelukkig maken kan! — Men kan veel leeren, en toch het noodige niet weten. Men kan hier wijs geacht worden, en daar boven als een dwaas bevonden worden. De

vreeze des Heeren is het beginsel der wijsheid; en die *hier* Jezus meest bemint, zal *daar* de wijste wezen.

T W E E D E B R I E F.

Aan eenen Vriend.

Deze brief was geschreven in Maart 1784. De Heer Schwartz, die wederom voor een' nieuwen oorlog vreesde, had eenigen voorraad van rijst aangekocht, waardoor hij ook vele ongelukkigen, die van honger op de straat nedervielen, bij het leven behield. Zijne gevoelens in dezen tijd der beproeving drukte hij op de volgende wijze uit:

» Tot heden had onse genadige God onderhouden, geleid en getroost. Dit is billijk onze eerste gedachte, midden onder alle lijden, hetwelk wij ondervonden hebben. Door hoe vele gevaren heeft Hij ons gelukkig geholpen, terwijl velen onzer medemenschen ter regter- en linkerzijde gevallen zijn! De 103^e Psalm moet ons regt dierbaar zijn, want dezelve schildert en prijst alle de Goddelijke weldaden, die hij ons zoo rijkelijk bewezen heeft. Maar niet alleen in woorden willen wij onzen dank uitdrukken, maar ook door ons gansche leven. Voorwaar! God is het waardig dat wij Hem gehoorzaam zijn, te

meer daar de vruchten hiervan tot ons terug komen; want onze vroomheid brengt Hem geen voordeel aan."

» Het zoude mij zeer verblijd hebben, wanneer ik bij Tippo Said (met wien men toen in oorlog was, en tot welke Schwartz eerst afgezonden was, maar welke reis van regeringswege weder opgeschort werd,) iets tot wederherstelling van den vrede had kunnen doen. — Maar wie weet, of niet de verzoeken voor mij te groot zouden geweest zijn? Ik bid den Heer, dat Hij onzen afgezonden de noodige wijsheid geven zal. Doch ach! wij zelve zijn een zoo gedeeld volk; overal heerscht zoo veel ondeugd en onverschilligheid jegens God. Als ik de menschen overzie, aanzienlijken en geringen, overheid en onderdanen, zoo grijpt mij eene diepe smart aan, en mijn gemoed wordt geheel bewogen. Hoe zeer is verblindings, gevoelloosheid, hardnekkigheid, eigenbaat en hebzucht allerwege toegenomen! Duizendmaal denk ik bij mij zelve: ach! mijn God! moeten niet deze menschen eenmaal sterven? Moeten zij niet alle eenmaal voor den Regterstoel van Christus, hunnen Middelaar en Regter, verschijnen? Hoe weinig denken zij aan hun einde, en de onvermijdelijke gevolgen van hun leven!"

» Het ware te wenschen, dat de menschen

die sedert eenige jaren alle soorten van ellende verdragen hebben, eens mogten bedenken, wat tot hun eeuwig heil dient, en dat ik met mijne lieve mede-arbeiders dagelijks voor *hen* baden, aan welke wij zoo gaarne arbeiden. Zij geven wel toe, dat het Christendom voortreffelijk is, maar blijven toch, om nietswaardige redenen, in hunne beklagenswaardige levenswijze voortgaan. Het verheugt mij echter, als een werktuig door de Voorzienigheid gebruikt te worden, om eenigen van hen te onderwijzen, en anderen te waarschuwen. Wie weet of niet veelligt de tijd zal komen, in welke anderen maaijen zullen, wat wij gezaaid hebben?"

Zou het onder ons, na alles wat wij in de laatste jaren ondervonden hebben, ook niet wel anders moeten uitzien? bij mij en u niet anders? hoe veel konden wij leeren? en hoe weinig leerden wij? O! dat wij wijs waren, om op ons einde te merken. De vruchten der gehoorzaamheid en der ongehoorzaamheid aan God komen beide tot ons zelve terug. Wij maaijen reeds hier naar mate wij zaaiden; wij klagen over den tijd, over de menschen, over Gods weg, en wij moesten over ons zelve klagen. Wij willen buiten en rondom ons veranderen, en wij

zelve moesten anders beginnen te denken, te gevoelen en te handelen. Als de eeuwige dingen meer in het oog en hart waren, dan zouden de tijdelijke ons zoo zeer niet medeslepen noch kwellen. De tijden worden beter wanneer de menschen beter worden, maar ook geene ware verbetering dan door de vernieuwing van binnen, door den H. Geest. Schep ons, Heer! zulk een rein hart, en vernieuw in het binnenste van ons eenen vasten geest!

DERDE BRIEF.

Aan eenen Vriend.

Julij 1784.

» Ziekte heeft mij verhinderd het genoeg te hebben, u eerder te schrijven. Mijne hand beefde zoodanig, dat ik de pen niet houden kon. Mijn ouderdom nadert, en ik heb dus geene reden, mij over het afnemen mijner krachten te verwonderen. Als de ziel maar gezond is, dan staat alles goed; het overige gaat met ons in het graf, en dat zal alle onze krankheden genezen. Hierover denk ik dikwijls in stilte na. En mogt God mij de genade verleenen het nog werkzamer te doen, dat ik mijne, veelligt nog maar weinige, dagen

leerde tellen! De eeuwigheid is toch zulk eene ernstige zaak, dat wij die nooit uit onze gedachten moesten zetten. Ik weet wel, dat ik geene eigene gerechtigheid kan aanwijzen, waarop ik eene eeuwige zaligheid hopen zou. Wil God met mij in het gerigt gaan, wat zou er van mij worden? maar geprezen zij de heerlijke genade Gods, die zijne schuldige schepselen een zoo veilig toevlugtoord heeft aangewezen! De verzoening van Jezus Christus is de grond mijner hope, van mijnen vrede, van mijn leven en eeuwig geluk. Schoon ik geheel met zonden bedekt ben, zoo reinigt mij het bloed van Jezus Christus van alle mijne overtredingen, en brengt mijn hart tot rust. Schoon ik mij voor een blind en verdorven schepsel houden moet, zoo verlicht mij toch de Geest van Christus, en geeft mij kracht om van alle zonden afkeer te hebben, en de begeerlijkheden des vleesches vaarwel te zeggen. Schoon de dag des gerigts nader komt, zoo troost mij toch de liefde Gods, zoodat ik blijde voor onzen Regter verschijnen durf — niet als of wij onschuldige schepselen waren, maar dewijl wij door het bloed van Christus begenadigd, gewaschen en gereinigd zijn. — O! mijn lieve vriend! het deelgenootschap aan de verzoening van Christus en aan de gave des Geestes maakt eigenlijk den Christen uit, verheft en

sterkt zijn gemoed. Hierdoor eert hij zijnen God, en bekomt eene plaats in den hemel. Wij willen dagelijks tot God door onzen Heer Christus komen. Wij willen echter ook te gelijk het tweede hoofdpunt des Christendoms — onze heiliging — niet verzuimen. Onze tijd is kort. Het einde mijner loopbaan is naar den loop der natuur nabij. Mogt ik niet moede worden! Mogten mijne laatste levensdagen de beste zijn!”

De twee hoofdpunten in het Christendom moeten wij nimmer vergeten, noch van een scheiden: *vergeving* en *heiliging*. Met het geloof aan het eerste moeten wij beginnen, om in de beoefening van het laatste te eindigen. Het is eene ijdele troost zich gerust te stellen met *vergeving*, wanneer men aan de *heiliging* zich weinig laat gelegen liggen. En het is vergeefschen arbeid, beter, deugdzamer en vromer te willen worden, zonder dat ons hart geloovig deel neemt aan de verzoening in Christus.

VIERDE BRIEF.

Vijf maanden later geschreven.

» Wij hebben niet alleen de vrijheid, maar wij zijn daartoe geroepen, om ons in den Heer te verblijden. Geene vreugde in de

wereld heeft eenen zoo goeden en vasten grond als die in den Heer, welke ons gekocht en met geestelijke gaven gezegend heeft. Wie zich echter in de zegeningen verblijden wil, die ons Jezus Christus verworven heeft, die moet ook met Hem in geloof zich naauw verbinden, de zonden en alle ijdele wereldvreugde vaarwel zeggen. — Deze verbinding, deze ware gemeenschap met Christus, is de eenige bron dier vreugde. Daaruit ontspruit de gewilligheid om Hem te lieven, Hem te gehoorzamen, Zijnen naam, zoo lang wij leven, te verheerlijken. Wanneer wij echter, in plaats van ons vertrouwen op Christus en zijne algenoegzame verzoening te stellen, ons op onze eigene deugd verlaten, en op onzen eigen' grond onze gelukzaligheid zoeken, zoo zullen wij de ware zielevrede niet vinden. Onze deugd en heiligmaking is onvolkomen, en zal dat altijd blijven, zoo lang wij leven; wij zullen daarom altijd reden hebben te belijden: *zoo Gij, Heer! de zonden wilt gadeslaan, wie zal dan bestaan?* Wij willen daarom vergeving, vrede en vreugde in Jezus zoeken, en, als wij die gevonden hebben, Hem danken en gehoorzamen. Ja! al bragten wij het zoo ver in de Heiligmaking als een Apostel, zoo willen wij toch op onze hoede zijn, om ons vertrouwen op iets anders te zetten dan alleen op het verzoenend lijden van Jezus Christus." 2 *

In die woorden, *rust*, *vrede* en *vreugde*, is alles begrepen, wat wij op aarde wenschen kunnen, en ook allen noodig hebben. Ieder zoekt en verlangt het. De meeste vinden het niet omdat zij het daar zoeken, waar het nooit gevonden is, en nimmer zijn kan. Hier beneden is het niet; alles is ijdelheid, en gaat voorbij. *Rust* alleen in de vriendschap met, en onderwerping aan God — *vrede* alleen door het geloof in Jezus Christus, als onzen Heiland en Heer — *vreugde* alleen op den weg der gerechtigheid — dat is het getuigenis van den Bijbel en van de ondervinding. En dat getuigenis kunnen wij in ons zelve hebben, zoo dikwijls wij het daar zoeken. *Ik*, zegt Jezus, *zal u rust geven! Komt tot Mij*. Hij geeft *vrede*, niet gelijk de wereld dien geeft, en eene *vreugde* die onuitsprekelijk en heerlijk is.

V I J F D E B R I E F.

Julij 1788.

» Zoo even heb ik van de goede vrouw B. afscheid genomen. Naar menschelijk aanzien heb ik haar in deze wereld voor de laatstemaal gezien. Ook zij heeft haar deel in het lijden op deze aarde gehad. Mogten wij haar in de zalige eeuwigheid wedervin-

den, waar geene zonde, en ook geene smart meer zijn zal! Omdat de zonde in de wereld is, moet er natuurlijk ook lijden in dezelve zijn; en wij hebben geene reden ons daar over te bezwaren, dewijl goed gedrag en het lijden zulke heerlijke uitwerkingen heeft. Zeer weinige menschen zijn er buiten de lijdensschool tot eene grondige kennis van hunzelve en van hun bederf gebracht; en hoe kunnen zij ook zonder dit zich met den noodigen ernst tot den Verlosser Jezus Christus wenden, en naar zijne gerechtigheid hongeren en dorsten? Hoe kunnen zij, zonder dit, vurig om vergeving en de genade des Heiligen Geestes bidden leeren? Ik ben overtuigd, dat ieder waar Christen met David bekennen moet: » *Eerik verdrukt werd, dwaalde ik, maar nu onderhoud ik uw woord.* » Zijn dan smarten en lijden onze geneesmiddelen, zoo willen wij uit de hand des Heeren den beker des heils aannemen, en Hem bidden, dat Hij ons dien tot ons best moge laten verstrekken. Met deze gedachten ga ik dikwijls om, bijzonder daar ik mijn einde zoo nabij zie. Ik ben nog wel in staat mijne beroepspligten te vervullen, doch ben ik alleen, dan zucht ik een weinig, echter zonder tegen mijnen Heer te morren."

Geneesmiddelen smaken bitter, maar zonder dezelve kunnen geene kranken beter worden. *Hij kastijdt ons ten onzen nutte, opdat wij Zijner heiligheid zouden deelachtig worden* (1). Welk een heerlijk doel! Als wij klagen en morren onder het leed, niet nadenken noch bidden, en ook niet verootmoedigd worden onder den tegenspoed, kan het doel van God door het lijden in ons niet bereikt worden. Wij zijn dan wel in de lijdensschool, maar leeren de les niet. Het kind dat liever speelt dan leert, wordt niet wijs, en zal er iets van worden, dan moet de vader het langer op school laten, en de meester moet het speelgoed wegnemen. Zoo gaat het ook meermalen met ons. De zaligmakende genade Gods is onze leermeester, die best weet welke les en wanneer wij die noodig hebben. Mogten wij maar zulke onleerzame, trage, eigenwijze en wederstrevige kinderen niet zijn! Een schilder kan geen beeld op het doek afmalen, wanneer dat doek in eene gestadige beweging is; even zoo min kan de Heer zijn beeld in ons gemoed oprigten, indien onze geest onrustig is, en niet tot stille onderwerping komen wil.

(1) Hebr. XII: 10.

Z E S D E B R I E F.

April 1795.

» Schoon ik tegenwoordig reeds 68 jaren bereikt heb, zoo ben ik toch nog in staat, mijnen gewonen arbeid te verrigten. Hoe lang ik hier beneden nog blijven zal, is alleen mijnen God bekend. Mijne eenige troost is in de verlossing, die door Jezus Christus geschied is. Anderen mogen zich beroemen, waarin zij willen: mijn roem is Jezus Christus en die gekruisigd. Als ik op mijne eigene verdiensten wilde bouwen, zoo zoude ik mij voor troosteloosheid niet weten te bewaren. Hoezeer het mijn hartelijke lust is mijnen God te gehoorzamen, en het voorbeeld van mijnen Heiland te volgen, en hoezeer ik mij beijver, door den bijstand Gods, mijne neiging tot zonde te overwinnen, zoo vind ik toch telkens niets dan onvolkomenheid, zoodat ik op zulk eenen ondergegraven grond niet staan durf! Maar Christus te gewinnen, en in leven, in sterven en in den dag des oordeels in *Hem* gevonden te worden, was de wensch van Paulus, en zal ook de mijne blijven, zoo lang er een polsslag in mij is. Dewijl ik vermoede, dat deze mijn laatste brief aan u is, zoo kan ik er niet van tusschen,

om u ernstiglijk te bidden, den heiligen Apostel, dat heerlijk voorbeeld van echte vroomheid, hierin na te volgen. Beoefent gij dat, zoo zult gij ligt de verzoeken der wereld overwinnen, in vrede leven en sterven, en aan het einde in de heerlijkheid opgenomen worden. Wij hebben elkander lang in het leven gekend, mogten wij elkander weder herkennen in die zalige eeuwigheid, waar geene zonde of smart ons immer storen zal! Waak en bid, opdat gij waardig moogt beyonden worden, om te staan voor den Zoon des menschen."

De uitnemenste menschen zijn ook de ootmoedigste. Als iemand veel gedaan en opgeofferd heeft voor Christus en zijne zaak; als iemand spreken kon van goede werken, dan was het de schrijver van dezen brief, wiens nagedachtenis door de Rajah of Vorst van *Tanjore*, openlijk, vier jaren na den dood van Schwartz, geëerd werd, door op zijne kosten een marmeren gedenkteeken te laten vervaardigen, en dat in de kerk, aan de pilaar van den predikstoel, waar deze waardige man het evangelie verkondigde, ter zijner eer te laten ophangen. En deze waarlijk apostolische man vindt in zichzelf geene verdiensten, niets dan onvolko-

menheid, roemt alleen in Christus en de genade. Als wij meenen iets te zijn, dan zijn wij niets. Christus moet bij ons alles in allen zijn; hoe zullen wij ook anders geschikt worden, om eenmaal voor het Lam neder te knielen, en Hem de eer van alles toe te brengen?

BELOONDE NEGERTROUW.

Een rijke planter in Amerika had eenen slaaf gekocht, tegen welke hij wegens zijn min gunstig voorkomen, en ingetrokken aard was ingenomen. Op zekeren tijd ontving Aurelias, (zoo noemde hij de slaaf) van zijn Heer het bevel, om opzigt te hebben over het afwegen van goederen, die verzonden moesten worden. Menigerlei kunstgrepen veroorloofden zijne kameraden zich bij dit werk. Aurelias echter liet zich door dit kwade voorbeeld niet verleiden, maar legde zulke ontwijfelbare proeven van trouw voor zijnen heer aan den dag, dat deze, die een verborgen aanschouwer van alles geweest was, hem tot zich liet komen, om zich nader met zijne omstandigheden bekend te maken.

Aurelias schudde op de aan hem gedane vragen het hoofd, en verzocht van verdere

navorschingen verschoond te blijven. Daar echter zijn heer met vragen bij hem aanhield, zoo zeide hij. » Ach! mijn heer! als ik de waarheid zeide, zoudt gij denken dat ik slechts praalde en loog, en indien ik geene waarheid sprak, was ik een slecht mensch; ik kan niet spreken." De nieuwsgierigheid van den heer werd thans nog meer opgewekt. » Gij moogt mij niets verbergen, zeide hij tot zijnen slaaf, ik wil en moet het weten." » Nu dan," antwoordde Aurelias, » uwe arme slaaf was in zijn land een heer, zoo goed het een zwarte zijn kan." » Maar hoe zijt gij dan verkocht geworden?" vroeg de heer. » Men heeft mij gevangen, mijnheer! mij gevangen uit wraak, maar ik heb niets gedaan." » Hebt gij nog familie?" vroeg de heer, » o ja, (terwijl hij in tranen uitbrak) ik heb eene vrouw en kinderen, (nu sloeg hij de handen te zamen) maar zij zijn geen' slaven, God dank! zij zijn geen' slaven!" De planter was over de warme liefde, waarmede Aurelias van zijne familie sprak, diep geroerd. » Goed, zeide hij, (nadat hij een paar oogenblikken gezwegen had) gij wenscht alzoo hen in dien zelfde toestand hier bij u te hebben, in welke gij u bevindt; maar, zoudt gij u niet verblijden wanneer ik u naar uw land tot hen terug zond?" — De slaaf viel op zijne knieën,

en riep: » De arme zwarten *gevoelen*, de arme zwarten *gevoelen*! Ik heb mijne vrouw lief, mijne kinderen lief! maar mijn goede meester kan ik niet verlaten, ik wil niet klagen, zal u dienen en danken, zoo lang ik leef.»

Nadat de planter naar alle omstandigheden naauwkeurig onderzocht, en alles voorbereid had, wat zijne menschlievendheid hem had ingegeven, liet hij op eenen morgen Aurelias bij zich in zijne kamer komen. » Ik en gij, Aurelias! zeide hij, bij het binnentreden van deze, moeten thans scheiden: uwe dankbare verkleefdheid aan mij verdient den besten loon. Gij zijt van dit oogenblik af een vrij man, ga naar uw vaderland terug, en wordt gij weder dat, wat gij voormaals geweest zijt, zoo denk somwijlen daaraan, dat er onder de Engelschen ook deelnemende menschen gevonden worden.» — » Neen, ik verlaat mijnen meester niet weder,» riep de trouwe Neger uit, » God zou mij niet liefhebben, als ik mijnen meester verliet. God heeft goede mannen, vrouwen en kinderen lief, ik zal dienen, dienen tot ik sterf.»

» Waardige Neger (riep de Heer uit, terwijl hij van zijne zitplaats opsprong) zoo ontvangt dan het loon van uwe edele gezindheid. Ziet! ziet! terwijl hij eene zijdeur open-

de) de vrouw en de kinderen, die gij lief hebt, en zijt nu voor altijd de vriend van uwen gelukkigen Heer." — Geene pen kan dit tooneel beschrijven. Eene gansche familie lag met onuitsprekelijke verrukking aan de voeten van haren weldoener. Hij beurde ze vriendelijk op, liet hen elkander omarmen, en zeide, dat hij er voor gezorgd had, dat zij in zijne nabuurschap gelukkig met elkander konden leven, vermits de vijand in hun vaderland nog leefde; maar, wanneer deze dood was, dan zouden zij volkomene vrijheid hebben, om naar hun vaderland terug te keeren.

Wat zegt gij, lezer! van deze geschiedenis? zijn zulke voorbeelden van Heidenen niet even zoo tot beschaming van vele oneerlijken, ondankbaren en ontrouwen aan hunne Heeren en Meesters, onder ons, als Jezus den barmhartigen Samaritaan, ter beschaming van de Joden, eenmaal voorstelde, en zouden dan zulke Negers, die vatbaar zijn voor die edele gevoelens van liefde en dankbaarheid aan hunne Heeren naar het vleesch, niet geschikt zijn, om, wanneer zij met den Heer in de hemelen regt bekend worden, Hem met eene liefde en trouw te dienen, die de koelheid en trouweloosheid veler, meer beschaafde, Europesche Christenen beschamen en veroordeelen zal? Er is geene aanneming

des persoons bij Hem, die de levenden en dooden zal oordeelen in zijne verschijning, en het zal Tyrus en Sidon, menigen Neger en Indiaan, menigen in ons oog verachten zwarten slaaf, verdragelijker zijn, dan velen in ons midden.

G E S P R E K,

*tusschen eenige bekeerde Hottentotten en
een' Kaapschen Boer.*

De Engelsche zendeling Schaw verhaalt dit gesprek op de volgende wijze:

In de maand Mei 1819 reed ik naar eene boerenhofstede, omtrent zes uren van hier gelegen, om de bastaard-Hottentotten het Evangelie te verkondigen. Spoedig was het huis met Hottentotten opgevuld, onder welke ook veel van hier met mij gekomen waren; na het middagmaal hielden de Namaqua's nog eenige stichtelijke gesprekken onder elkander, en terwijl zij alzoo bijeen waren, kwam een kaapsche boer uit de nabuurschap in huis, opende de deur, en zag de vergadering eens rond. Nadat hij zijne nieuwsgierigheid voldaan had, ging hij naar de keuken, tot dat die zamenkomst geëindigd

was, en daar hij gaarne zijnen spotlust wilde bot vieren, zoo begon hij het volgende gesprek :

Boer. Wat hebt gij daar voor een gezang en gebed gehad? Ik heb in mijn leven niets van dien aard gehoord; ook heb ik van alles, wat gij daar met elkander verhandeld hebt, niets verstaan.

Jakob. (een zwarte slaaf.) Mij dunkt meester! gij zijt hier gekomen om een weinig te spotten, maar het zij mij intusschen geoorloofd, u te vragen, of gij dat kapittel daar (Joan. III.) verstaat, en bijzonder wat daarin van de nieuwe geboorte gezegd wordt? wie zijn het toch die van nieuws moeten geboren worden? (inmiddels reikte hij hem het Nieuwe Testament over.)

Boer. Het doet mij leed, dat ik geen goed gezigt heb. Voor het overige dunkt mij: Jezus Christus is de persoon, die van nieuws moet geboren worden.

Jakob. Gij verzint u, meester! zoo is het niet. Jezus Christus zegt, dat wij en alle zondaars door den Geest van nieuws moeten geboren worden, en gansch andere menschen moeten worden, zullen wij in het koningrijk der hemelen komen.

Johannes. (broeder van Jakob.) Meester! gij hebt voorheen wel eens gezegd, dat onze namen niet in den Bijbel staan, en dat ons

daarom het Evangelie niet aangaat. Wil nu de meester zoo goed zijn, en mij zeggen waar de naam Hollander staat?

Boer. (Geen antwoord.)

Jakob. Maar meester! gij, Christenen! noemt ons, arme Hottentotten, Heidenen; dat is alzoo onze naam. Nu vind ik, dat dit boek zegt: Jezus Christus is gekomen als een licht, om de Heidenen te verlichten. Wij lezen derhalve onze namen in dit boek.

Boer. (Hij bezint zich lang, eindelijk zegt hij:) Uw Zendeling doopt Hottentotten, eer zij hunnen Katechismus leeren. Dezen moet gij eerst leeren verstaan, dan moet de Zendeling op den stoel zich plaatsens, en u alles afvragen. Kunt gij alles niet uit het hoofd opzeggen, zoo deugt uwen Doop niet.

Jakob. Zeg mij toch eens, meester! waar staat dat in den Bijbel?

Boer. (Geen antwoord.)

Jakob. Ik lees in den Bijbel, dat de menschen, die zich bekeeren en gelooven, moeten gedoopt worden; maar ik lees nergens in denzelven, dat diegenen slechts, welke alle vragen kunnen beantwoorden, gedoopt mogen worden. Wanneer wij ook alles in ons hoofd hadden, wat gij zegt, wat hielp het ons, wanneer onze harten niet bekeerd waren?

Boer. Men bekeert zich niet in dit leven;

dat is eene zaak die eerst na den dood gebeurt.

Jakob. Wilt gij mij toch zeggen, waar dat staat?

Boer. (Geen antwoord.)

Jakob. Als ik deze zaak regt versta, dan heet een mensch bekeerd, wanneer hij van de zonde overtuigd is, dezelve vaarwel zegt, en in Jezus Christus gelooft. — Zulk een' kan gedoopt worden. Joannes doopte in de Jordaan zulke lieden, die hunne zonden beleden.

Boer. Daartoe is het nog goede tijd, als het eens op sterven aankomt.

Jakob. Maar dat vind ik in dit boek niet. Neen! wij moeten *heden* ons bekeeren, gelijk de Heer in Zijn woord zegt.

Boer. Ik kan u niet verstaan. Gij spreekt slecht Hollandsch.

Johannes. Hoe komt het toch, meester! dat gij het niet verstaat, daar mijnheer (hij bedoelde den Zendeling Schaw) alles verstaat, wat mijn broeder zegt?

Boer. Uw Zendeling kan niet goed Hollandsch spreken

Johannes. Onze mijnheer leert het Hollandsch uit dit boek; gij leert uw bastaard-Hollandsch zonder boek. Het is dus geen wonder, wanneer gij meent, dat onze mijnheer geen goed Hollandsch spreekt. Hij spreekt gelijk dat boek spreekt, gij verstaat dat

boek niet, en daarom verstaat gij ook mijnheer niet.

Boer. Hierin moogt gij gedeeltelijk gelijk hebben; er zijn vele dingen in den Bijbel, die wij niet verstaan, en als ik eens aan uwe zendelingsplaats kom, dan moet mij uwe zending zeggen, wie Gog en Magog is.

Hendrik. (Een Namaqua en een vertolker bij de zendingen.) Dat gij, meester! veel in dit boek niet verstaat, is geen wonder. De Apostel Paulus zegt: *de natuurlijke mensch verstaat niet de dingen, die des geestes Gods zijn, zij zijn hem dwaasheid.* (1)

Boer. Wie verstaat gij door den *natuurlijken mensch*?

Hendrik. Wij zijn alle *natuurlijke menschen*, zoo lang wij nog in de zonde leven, en kunnen alleen door de hulp des goddelijken Geestes die dingen regt verstaan.

Nu sloegen zij den Bijbel op, en vroegen hem, hoe hij deze en gene plaats, die hiertoe behoorde, verstond? — ik ben geen zending, zeide hij, en kan u dat niet verklaren. Jakob vroeg hem nu, of hij zijne slaven niet wilde laten onderwijzen? Neen, zeide hij, zij zouden dan te wijs worden; er moet onderscheid blijven tusschen een' heer en zijn' slaaf.

(1) 1 Kor. II: 14.

Zoo als het uit dit gesprek blijkt in Afrika te zijn, is het ook in Europa. De menschen, die den naam van Christenen dragen, en den spot drijven met eenvoudige, maar opregte godsvrucht, zijn doorgaans diep onkundig in de meest wezenlijke hoofdzaak van het christendom. Zij kennen den Bijbel niet, en lasteren hetgeen zij niet verstaan. Zij willen twisten over moeilijke stukken, en zien het eerste en voornaamste, waarop het voor ieder in leven en sterven aankomt, de bekeering namelijk tot God, en het geloof in den Heer Jezus Christus, als onzen eenigen Zaligmaker, voorbij. — O! die wedergeboorte door den Heiligen Geest, die grondige vernieuwing des harten door het ootmoedig geloof aan de genade Gods in Jezus Christus, is, even gelijk in Jezus tijd voor den Joodschen Leeraar Nicodemus, voor vele gedoopte, belijdenis gedaan hebbende, beschaafde, zich boven anderen ver verheven achtende belijders van het Evangelie, zulk eene vreemde, onbekende, in hun oog onnoodige zaak, dat zij, even gelijk Nicodemus, zich hierover als iets geheel ongehoords verwonderen, of als die Afrikaansche boer het belagchen; — en toch Jezus heeft het zoo plegtig en uitdrukkelijk gezegd: *voorwaar! voorwaar zeg ik u, zoo iemand niet wedergeboren wordt uit water en geest,*

hij zal in het koningrijk Gods niet ingaan. Dat staat geschreven in dat boek, waarnaar gij en ik zullen geoordeeld worden. Maar zie hier ook, hoe een eenvoudig geloof, met de bedenkingen, verschooningen en uitvlugten die men hoort, of bij den mensch zelve opkomen, te werk gaat. — De groote, de eenige vraag, die alles voor ons moet beslissen, is deze: staat het in den Bijbel of niet? staat het daar duidelijk geschreven, en kunnen wij dat op goede en ontegenzeggelijke gronden aanwijzen, dan moeten wij ons daaraan eenvoudig houden, al sprak de gansche wereld het tegen. Maar staan de leeringen die wij hooren, de verschooningen en uitvlugten die wij voor ons zelve zouden maken, niet in het woord des Heeren, strijden zij veeleer tegen hetzelfde, dan mogen en moeten wij dezelve terstond verwerpen, want *het getuigenis des Heeren is gewis, het is het licht op ons pad, en de lamp voor onzen voet, en dat woord zal dengenen, die het verwerpen, oordeelen ten laatsten dage.* (1)

(1) Psalm XIX: 8. Psalm. CXIX: 105. Joan. XII: 48.

De bekeerings-geschiedenis van eenen Namaqua,

J A C O B L I N K S.

Deze man, welke thans den zendeling Schaw behulpzaam is in de verbreiding van het Evangelie onder zijne landgenooten, verhaalt in eenen brief, door hem zelve aan de directie van het Zendelinggenootschap der Methodisten in London geschreven, het volgende van de wijze, waarop de Voorzienigheid hem geleid en gebragt heeft tot de kennis van het Evangelie, en tot het geloof in Christus.

» Eer ik met het Evangelie bekend werd, leefde ik in diepe ouwetendheid. Ik was onbekend met mij zelve als eenen zondaar, en wist evenmin dat ik eene onsterfelijke ziel had, en had geene de minste kennis van den gezegenden naam des Heeren Jezus; ik was zoo dom, dat, toen eens een Hottentot van van Pella (een zendelingsoord in het Zuidelijk Namaqua Land) hier kwam, welke tot den Heer bad, ik steeds geloofde, dat hij zijnen zendeling om dat alles verzocht, wat hij in het gebed uitsprak. Eenigen tijd daarna kwam een ander Namaqua aan deze plaats, die veel van de zonde en van Jezus sprak. Zijn gesprek maakte mij zeer verlegen, en echter wist ik niet, wat ik doen moest. Mijne moeder had eens een paar bladen van

een oud Hollandsch Psalmboek gekregen; ik geloofde, in mijne onwetendheid, dat wanneer ik die bladen opat, ik troost vinden zoude. Ik deed het, maar de smart van mijn gemoed werd daardoor niet weggenomen. Nu begaf ik mij op het dak van eene oude hut om te bidden, zoo goed ik kon, terwijl ik mij verbeeldde: als ik in de hoogte was, kon mij de Heer beter hooren; maar ik vond geene verligting. Vervolgens at ik allerlei bittere wortelen, in de hope: de Heer zou medelijden met mij hebben, maar ik bleef mijn bezwaard hart behouden. Eindelijk hoorde ik: ik moest mijne zaak den Heere Jezus geheel overgeven. Dat beproefde ik, en vond eenige verligting. Toen was er nog geen mensch in dit Land, die mij van Jezus iets zeggen kon, en ik wenschte daarom naar de Grootte Oranje Rivier te gaan, om aldaar van de zendelingen het woord te hooren. Nu werd ik van zwarten en blanken vervolgd. De boeren zeiden: wanneer wij ons tot de zendelingen om onderwijs begaven, zoo zouden zij ons tot slaven maken. Eenige meenden, dat ik mijn verstand verloren had, en mijne arme moeder, die deze lieden geloofde, weende over mij."

"Eenigen tijd daarna kwam een zendeling, op zijne reis naar Pella, hier door, en hield zich bij onzen Hoofdman eenige weken op.

Maar tot mijn ongeluk was ik toen in het land der Bosjesmannen, en hoorde niets daarvan. Nu begaf zich onze Hoofdman met vier van ons volk op weg, om eenen leeraar op te zoeken, die bij ons blijven wilde. Dit gaf mij groote vreugde, en toen zij terug kwamen, en ik den leeraar zag, dien God ons toegezonden had, hield ik dit voor den gelukkigsten dag mijns levens. Nu leerde ik, door het woord des Heeren, dat mijn hart boos is, en dat het dierbaar bloed van Christus alleen van de zonde reinigen kan. Nu ondervond ik, dat Jezus Christus de wegwijzer en de vriend van zondaren is, en ik gevoelde het grootste medelijden met allen die God niet kennen, terwijl het mij nu eene innigē vreugde verschaft, wanneer ik tot anderen van het Evangelie en mijne ervaring in den Heer spreken mag. Eer onze leeraar kwam, zaten wij allen in de duisternis. De boeren in onzen omtrek dreigden ons met zweepslagen wanneer wij baden, andere bedreigden de arme Namaqua's dood te schieten, als zij den naam des Heeren zouden aanroepen; cenige zeiden: wij waren geene menschen, maar apen, en wij lasterden God met ons gebed, en daarom zoude Hij ons straffen; maar wij danken God, die ons geleerd heeft, dat Hij ook voor ons, arme heidenen, zijnen Zoon gegeven heeft."

Zou de tegenstand, die sommige zoogenaamde Christenen aan de verlichting en bekeering der blinde en min beschaafde Heidenen bieden, en de domheid, waarin zij dezelve gaarne voor altijd zouden willen houden, niet uit diezelfde onreine bronnen voortvloeijen? en verdienen zij niet in hetzelfde licht beschouwd te worden, in hetwelk Jezus de tegenwerking van de vijanden zijns rijks in zijnen tijd plaatste: *Gij zijt zelve niet ingegaan, en die ingingen hebt gij verhinderd?* (1) Maar ook over de zoodanigen heeft hij het gedachte *wee* uitgesproken.

Men moet in hope zaaijen, en daarbij leeren wachten tot het Gods tijd is.

Wanneer wij niet spoedig de vruchten van onze vermaningen, opwekkingen en waarschuwingen zien, ja het veeleer schijnt, dat onze arbeid, om anderen tot den goeden weg terug te brengen, te vergeefs is, loopen wij groot gevaar, om, door ongeduldig haasten, ons aan moedeloosheid over te geven, en in het goede werk der liefde te vertragen. *Mijn uur is nog niet gekomen,* (2) zeide de Heer eens tot Maria, toen zij te voorbarig zijne tusschenkomst begeerde. Tusschen zaai-

(1) Luc. XI: 52.

(2) Joan. II: 4.

jen en maaijen moet tijd verloopē. De landman moet langmoedig den vroegen en spaden regen verbeiden. De oogst volgt niet terstond op de lente. God kent *Zijn*' tijd, en de arbeid in onzen Heer is nooit ijdel, wanneer wij maar aanhouden in gebed, en in stille getrouwheid voortgaan. Hiervan strekt de volgende geschiedenis ten bewijs.

De nu onlangs gestorvene en voortreffelijke zendeling der Baptisten, de heer Ward, schreef in eenen brief, in April 1821:

» Hoewel wij reeds eenige jaren in Serampore ons hadden nedergezet, herinner ik mij nu nog zeer wel, hoe ik met mijnen dierbaren medearbeider Marschman over de straat ging, en wij tot elkander zeiden: » ach! hadden wij nog eens eenen Hindobroeder, (de bewoners van dat land worden Hindoos genoemd,) hadden wij slechts eene Hindofamilie in Serampore, die wij bezoeken, en met welke wij over de dingen van het koningrijk Gods spreken konden! » Reeds liep het zevende jaar van ons verblijf ten einde, en nog geen Hindo stond met ons aan de zijde van Christus, van geen' hunner konden wij hopen, regt christelijke indrukken in zijn hart te hebben. Menigeen had wel belijdenis van Christus afgelegd, maar zij verlieten ons allen in de ure der verdrukking, en vloten henen.»

Om dezen tijd openbaarde ons onze medehelper Thomas zijne gedachte, dat wij een bijzonder uur tot gemeenschappelijk gebed om den zegen des Heeren over ons zendelingswerk bepaaldelijk moesten afzonderen: wij besloten, elken Dingsdag morgen ten 7 ure een bidstond te houden, welke ook sedert twintig jaren met zichtbaren zegen is voortgezet."

» Het duurde niet lang, of ons gemeenschappelijk ootmoedig gebed werd daardoor bekroond, dat zich Krischno, de eersteling der gansche Hindo natie, tot den Heer bekeerde."

» Hij was een timmerman, had eene vrouw en vele kinderen. Onder eenen schaduwrijken boom, niet ver van zijn huis, had hij eens onzen broeder Thomas het Evangelie hooren verkondigen, zonder dat het zijne opmerkzaamheid getrokken had. De wonderbare en aanbiddelijke hand der Voorzienigheid liet het toe, dat hij door onvoorzigtigheid uit een boom viel, op welchen hij geklommen was, en zijnen arm verrekte. Toevallig hoorde hij, dat die wijze man, welke hij onder een' boom had hooren prediken, een heelmester was. Hij zondt terstond tot onzen Broeder Thomas, die hem den arm weder teregt stelde. Thomas nam gelegenheid, om, bij het heen gaan, van

het heil, dat in Christus voor de wereld verschenen was, een paar woorden te spreken. Krischno werd hierdoor diep geroerd. Broeder Thomas zette zijn bezoek voort, en verkondigde den armen Krischno en zijne familie, in zijne hut, de liefde des gekruisigden. Zoodra Krischno hersteld was begaf hij zich vol verlangen naar het zendelingshuis, om zich in het christendom te laten onderrigten, en werd eindelijk, op zijn dringend verlangen, der gemeente van Christus door den doop ingelijfd."

» Deze Krischno is thans een der nuttigste medehelpers uit de inboorlingen bij de zending der Baptisten in Bengalen, en tot uitgebreiden zegen voor zijn vaderland. Hij is een hartelijk, bekwaam en ijverig prediker van het Evangelie, die overal omreist om zijne landgenooten het heil, dat er in Christus is bekend te maken. Hij heeft ook eenige geestelijke liederen gemaakt, welke, in de Bengaalsche taal tot gebruik der christengemeente aldaar vervaardigd, ongemeen veel nut stichten."

» Tot eene proef van het zachte en hartelijke dezer liederen strekken de volgende regels uit een lied *aan den Verlosser*, van hetwelk in het Hoogduitsch eene vertaling zoo getrouw mogelijk gevonden, en hier in het Hollandsch gegeven wordt:

Brumhu (1) werd mensch, gelijk ik ben,
 Hij gaf voor mij zich in den dood,
 Verbrak, het juk, en droeg de schuld,
 Vergeet, mijn ziel! zijn' eere niet.

Weg zonde! weg! u kies ik niet,
 De Heer blijft steeds mijn toeverzigt,
 Voor mij steeg hij van 's hemels troon,
 Vergeet hem niet. Hij is uw loon.

Der waarheid beeld, genadeglans,
 Omstralen hem. Hij is uw deel,
 En gij, zoo dwaas als snood, vergeet
 Een' liefde, die oneinig is.

Ach, neen! wanneer mijn oog eens breekt,
 Ontvalt hij aan mijn harte niet,
 En als ik van deez' aard ontvlugt,
 Zij 't stervenswoord: Vergeet Hem niet.

Ach, neen! als zelfs de wereld brand,
 En al haar schoon in stof vervalt,
 Dan, op de puinhoop der natuur,
 Ziet oog en hart op Hem alleen.

(1) Brumhu is in de taal van dat land, de naam van den hoogsten God.

Hebt gij, lezer! wel opgemerkt, waartoe een ongelukkige val in de hand des Heeren dienstbaar was? Het was het gezegende middel, om dezen man tot de kennis van, en het geloof in Christus te brengen. Zoo weet de Voorzienigheid de onheilen meermalen tot middelen te gebruiken, om ons tot hem te trekken, welke wij anders nooit zouden hebben leeren kennen. O diepte der wijsheid! mogten wij maar meer voordeel doen met de wegen des Heeren! En hebben wij, even gelijk dezen heiden, reden om God te danken voor het nut en den zegen, die wij uit zulke lotgevallen mogten bekomen, dat wij dan ook den Heer niet vergeten, Hem boven alles liefhebben, en ons zelve geheel Hem toewijden, die bij de bangste smarten steeds ons heil beoogt, en ons uit getrouwheid verdrukt.

Merkwaardige brief van

H E N D R I K O B U K I A H.

Deze jongeling, van een der Sandwich-eilanden geboortig, ging met een Amerikaansch schip, dat een dier eilanden aandeed, mede om Amerika te zien. De kapitein nam hem als matroos op zijn schip, Obukiah toonde, bij natuurlijke schranderheid, tevens zoo vele weetgierigheid, dat vrienden van het zendelingswerk in Amerika besloten, zich dezen jongeling aan te trekken, en aan zijne beschaving en christelijke opvoeding te arbeiden. Hij werd vervolgens, met nog vier andere jongelingen van de Sandwich-eilanden onderwezen en opgeleid, om, indien de Heer deze pogingen mogt zegenen, hen naar hun vaderland terug te zenden, en aldaar aan hunne heidensche landgenooten het dierbaar Evangelie bekend te maken.

Het is van deze Obukiah, dat wij onder anderen eenen brief aantreffen, die ten bewijze kan strekken, hoe gezegend dit werk der christelijke liefde voor zijn hart geweest is, en welke menig beschaafden, en in het christendom van jongs af onderwezen Europeër moet beschamen.

De brief is geschreven in September 1814
aan eenen zijner vrienden.

Waarde vriend!

» Reeds lang is het geleden, dat wij elkan-
der in Toringfood gezien hebben. Ik heb
echter u niet vergeten. Ik geloof dat gij u op
de regte plaats bevindt. Ik ben te vrede. Uwe
tegenwoordige toestand verschaft u de beste
gelegenheid om in kennis aanmerkelijke vorde-
ringen te maken, en gij zult zeker een regt
goed Godsdienstig onderwijs en Christelijk
opzigt genieten. Gij herinnert u wel, dat de
ware vrienden van God het overal goed en
aangenaam hebben, waar zij dan ook mogen
zijn, wanneer zij er hun hoofdwerk van
maken, Hem te verheerlijken, lief te hebben
en welgevallig te zijn. Aan welke plaats wij
ons bevinden, is wel iets, en soms veel, dat
wij voor God doen kunnen en doen moeten. —
Onze eerste zorg behoort daarop gerigt te zijn,
om onze eigene gedachten in orde te houden.
Wij moeten veel aan dat groote en heilige
Wezen denken, hetwelk ons gemaakt heeft,
aan Zijne heiligheid, en afkeer van iedere
zonde, aan onze gedurige afhankelijkheid
van Hem, — hoe vele weldaden Hij ons
ieder oogenblik bewijst, en hoe weinig wij
ondankbaren die verdienen, en welk een

gruwel wij in zijne oogen zijn, wanneer wij kwaad doen. Wij moeten ons dikwijls den dood herinneren, en onze verschijning voor den Regterstoel van Christus. Wij moeten niet alleen dikwijls in den Bijbel lezen, maar ook ernstig bidden, dat wij dezelve leeren verstaan en beoefenen; dat zal ons zeer nuttig zijn, om onze gedachten in orde te houden. Als wij toch onze inwendige gedachten in orde houden, dan zal ons uitwendig gedrag ook goed zijn; wanneer wij echter ons gemoed maar één oogenblik met dwaze en ijdele dingen bezig houden, zoo beledigen wij niet alleen God daarmede, maar wij vallen ook in uitwendige zonden, brengen onze zielen in gevaar, terwijl wij ook anderen verleiden. Wij kunnen ons de schrikkelijke gevolgen van *éene* zonde niet genoeg voorstellen, en toch vergeten wij zoo ligt, hoezeer ons hart tot zonde genegen is. Even zoo zoeken wij ons met de gedachte te troosten, dat wij in de toekomst het goede doen zullen, terwijl wij heden onze plicht verzuimen; en toch bestaat de gansche tijd, die wij hier hebben, alleen in het tegenwoordig oogenblik; wij moesten nu daarvoor zorgen, dat wij het tot verheerlijking van God aanwenden. Alles, wat wij in staat zijn te doen, is daar en boven nog zoo weinig, want alles wat wij zijn en hebben, behoort Gode; en wij kun-

nen Hem voor niet *ééne* zonde voldoening geven, maar wij moeten alleen op de verdiensten van Christus vertrouwen.”

» Ik hope nu, mijn lieve vriend! dat gij alle vlijt moogt aanwenden, om uwen tijd goed te besteden, en God te bidden, dat Hij u genadig zij, en u tot een nuttig en getrouw dienaar make, zoo lang gij op aarde leeft.”

» Nog iets moet ik u herinneren: wij willen onzen Hemelschen Vader aanhoudend bidden, dat wij te zamen navolgers van diegenen worden mogen, die door geloof en lijdzzaamheid de belofte ontvangen hebben.”

Uw getrouwe vriend,
HENDRIK OBUKIAH.

O gezegend Christendom! hetwelk in het harte geplant, en aldaar een levend beginsel wordt, en zoo over de zonden, over het gewigt en doel des levens, en over onze roeping om God te verheerlijken, leert denken, spreken en schrijven! De gevoelens en de gezindheden zijn dan dezelfde, of men in Amerika of in Nederland woont, op de Sandwich eilanden of in Europa geboren is, of men jong of oud is. Het is één geloof, één Heer, één zin, één hope, en alle deze dingen werkt één en dezelfde Geest. In welk oord men

hen aantreft, zij zijn allen op het groote stuk eensgezind. En zouden wij ons dan met de Engelen Gods niet verblijden, wanneer wij hooren, dat er zulke nieuwe broeders en nieuwe leden tot de groote schaar, die God in Christus eeuwig zal verheerlijken, worden toegevoegd?

*Treffende voorbeelden van liefde voor de
uitbreiding van het Christendom.*

Geringe menschen beschamen dikwijls in weldadigheid en liefde velen, die meer ge-
goed en rijk mogen genoemd worden. Uit
vele voorbeelden willen wij eenigen melden.

In de tweede jaarlijksche vergadering van
het Hulp-Zendelinggenootschap te Bristol in
Engeland, ontving de Secretaris een brief van
een' onbekenden, in welken, behalve hetgeen
verhaald werd van hetgeen zijne tien kinderen
uit hun weeggeld voor de Zendelingszaak
hadden afgezonderd, bijzonder merkwaardig
is het berigt van twee zijner dienstboden.

» Eene mijner dienstmaagden (zoo schreef
die heer) verklaarde mij in haren eenvoudigen
toon, dat zij iets voor de zaak der uitbreiding
van het Evangelie onder de Heidenen wenschte
te geven, dewijl zij zoo hartelijk verlangde,
dat ook de Heidenen HEM mogten leeren ken-
nen, met wien zij onlangs als haren Verlosser
was bekend geworden. Zij had wel geen geld,

maar kon 's avonds bij haar brood de boter ontberen, en verzocht mij daarom, hetgeen dat artikel aan geld zoude belooft, aan de Zendelingszaak te verstrekken. En (voegde zij daar bij) dan zal ik mijn droog brood met meerder genoeg genieten, dan wanneer het met goud bedekt was. Ik dankte haar in den naam van Hem, wien hare ziel lief had. Zij bad mij daarenboven, het vierendeel jaar van hare huur, dat met Mei vervallen was, er bij te voegen."

De andere dienstmaagd had kort te voren, haren heer gevraagd om zes guldens, die zij van haar huur bij hem had laten staan, mede voor de zaak van het Koninkrijk des Heeren af te geven.

Een jongeling, te Ipswich, bad eenen vriend, welke gewoon was zijn vleesch te betalen, om voor hem een week lang geen vleesch te koopen, dewijl hij besloten had, deze week zonder vleesch te leven, ten einde voor de arme Negers ook zijn penningken te geven. De vriend echter, getroffen door dezen liefdevollen ijver des jongelings, beloofde hem niet alleen het vleesch, maar ook het geld te zullen geven.

Eene behoeftige vrouw, te Wakefield, wilde 's weeks twee stuivers voor de Zendelings-

zaak geven. Men zeide tot haar: » Gij zijt te arm, om zoo iets te kunnen doen; » waarop zij antwoordde: » Ik spin zoo menige streng garen voor mijn onderhoud, en nu zal ik eene streng in de week meer spinnen, waardoor ik die twee stuivers bekomen kan.»

Een arm blind meisje, op een dorp in Engeland, bragt onlangs aan den Predikant van die plaats dertig schellingen voor de Zendelingszaak. De Predikant, verwonderd over de groote som, die het meisje bragt, zeide: » Gij een arm blind kind, hoe kunt gij dertig schellingen geven? » — » Het is waar, (was haar antwoord,) ik ben blind, gelijk gij ziet, maar ik ben niet zoo arm als gij denkt. Ik geloof u te kunnen bewijzen, dat ik deze dertig schellingen beter geven kan, dan vele andere, die zien kunnen.» » Hoe dat, zeide de Predikant? » — » Dat zult gij hooren, Mijnheer! Ik verdien de kost met mandjes te vlechten, en dewijl ik blind ben, zoo kan ik mijne manden zoo goed maken in donker, als bij het licht. Nu houde ik mij verzekerd, dat het in den laatsten winter aan de andere meisjes in het dorp, die zien kunnen, meer dan dertig schellingen gekost heeft, om voor haar mandenmaken

licht te koopen. Dat heb ik niet noodig, en daarom verzoek ik u dit geld voor de uitbreiding van het Evangelie onder de Heidenen, aan te nemen."

Zou men hierbij zich niet herinneren, Joan. IX: 39—41. *En Jezus zeide: Ik ben tot een oordeel in de wereld gekomen, opdat de genen, die niet zien, ziende worden, en die zien, blind worden. En dit hoorden sommigen der Farizeën, die bij Hem waren, en zeiden tot Hem: zijn wij dan ook blind? Jezus zeide tot hen: Indien gij blind waart, zoo hadt gij geene zonde; maar nu gij zegt: wij zien, zoo blijft uwe zonde.*

Denkt gij, die dit gelezen hebt, niet aan de twee penningen der arme weduwe, en de lofspraak, die Jezus haar gaf. Luc. XXI: 1—4. Denkt gij niet aan hetgene door Hem eens zal gezegd worden in den dag Zijner toekomst: *Voor zooveel gij dit aan een van Mijne minste broeders gedaan hebt, hebt gij het aan Mij gedaan.* Matth. XXV: 40.?

Of, zoo 't ons ooit ontbreekt aan magt
't Ontbreek' ons nooit aan 't harte!
Elk liefdewerk worde in Zijn' kracht,
In Zijnen naam door ons volbragt,
Dan zal het God behagen.

Evang. Gez. LXXII: 4.